

είτα δὲ ὁ «Diario di Roma» καὶ ἡ «Gazzetta di Napoli».

Εἰς Ἀγγλίαν ἡ μὲν «English Mercury» ἤρξατο ἐκδιδόμενη ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Ἐλισάβετ κατὰ τὰ τέλη δηλαδὴ τοῦ ΙΣΤ'. αἰῶνος, ἡ δὲ «News Cellers» κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς βασιλείας Ἰακώβου τοῦ Α'. δηλαδὴ τῷ 1600 καὶ ἡ «The Weekly News» ἦς τὸ πρῶτον φύλλον ἐδημοσιεύθη τῇ 23 Μαΐου 1622.

Ἡ πρώτη ἐν Βελγίῳ ἐφημερίς «Nieuwe Judinghen» ἤρξατο ἐν Ἀμβέρσῃ ἐκδιδόμενη τῷ 1605.

Ἡ «Journal de France» πρῶτη Γαλλικὴ ἐφημερίς ἤρξατο ἐκδιδόμενη ἐν Παρισίοις ὑπὸ Ῥενωδῶ τῇ 30 Μαΐου 1631.

Ἐν δὲ Σουηδίᾳ ἐξεδόθη ἐφημερίς τῷ 1640 πρῶτον.

Εἰς ἄλλα ὅμως ἔθνη ἡ ἐκδοσις ἐφημερίδων ἤρξατο τὸν παρελθόντα μόνις αἰῶνα λ. χ. ἐν Μόσχᾳ τῆς Ῥωσσίας ἡ «Moskowskija Viedomosbi» τῷ 1703, ἐν Ἰσπανίᾳ ἡ «...» τὸ αὐτὸ περίπου ἔτους καὶ τῷ 1704 ἡ ἐν Βοστώνῃ τῆς Ἀμερικῆς «Boston Gazette» τῷ 1749 δὲ ἐν Κοπεγχάγῃ ἡ πρώτη... ἐφημερίς «Berlingske-Tidende» καὶ τῷ 1763 ἡ ἐν Χριστιανίᾳ τῆς Νορβηγίας «Christiania-intelligentsedler».

Ἡ πρώτη δ' ἐλληνικὴ ἐφημερίς εἶναι ἡ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Μιχαήλ Πουλίου ἐν Βιέννῃ ἀρξαμένη μὲν τῇ 4 Ἰανουαρίου 1793 καὶ λήξασα τῇ 28 Ἰουλίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους καὶ φέρουσα τὸν ἐξῆς τίτλον

«Ἐφημερίς εἰς' οὗν ἀκριβῶς ἀπάνθισμα τῶν κατὰ τὸν ἐνεστώτα χρόνον ἀξιολογωτέρων, καὶ μὴν, καὶ ἀκριβεστέρων παγκοσμίων συμβεβηκότων, ἀπερ φιλοπόνως καὶ ἐπιμελῶς, δίκην μαλίσσης ἀπανταχόθεν συλλεχθέντα χάριν τῆς ἐπιφειδοῦς τῶν πολλῶν περὶ τὰ νέα περιεργίας, φιλοφρόνως ἐκδίδονται. Παρὰ τῶν Μαρκιδῶν Πουλίου Βιέννη 1793» (1)

Ἐν τῇ νῦν Ἑλλάδι αἱ πρῶται ἐκδοθεῖσαι ἐφημερίδες εἰσὶν ἡ ἐν Κερκύρᾳ τῷ 1801 Ἰταλιστὶ ὑπὸ τοῦ δεινοῦ Ἀνδρέου Μουστοξύδου ἐκδιδόμενη «Gazzetta Urbana», ἡ ἐν Ζακύνθῳ τῷ 1813 Ἰταλιστὶ «Gazzetta», ἡ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει τὸν Ἰούνιον ἢ Ἰούλιον τοῦ αὐτοῦ ἔτους Ἑλληνιστὶ «Ἐφημερίς τῶν Ἰονίων νήσων» καὶ ἡ ἐν Καλάμῃς τῷ 1821 ὑπὸ Θεοκλήτου τοῦ Φαρμακίδου «Ἑλληνικὴ Σέλιπιγξ», (2) περὶ τῶν Ἑλλη-

νικῶν ὅμως ἐφημερίδων προσεχῶς θέλωμεν γράψαι ἐν ἐκτάσει.

Ἐν Ἑρμούπολει Σύρου τῇ 29 Νοεμβρίου 1878.

A. K. X.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Κατὰ σύγγραμμα ἄρτι ἐκδοθέν ἐν Γερμανίᾳ περὶ τοῦ πρίγκηπος Βίσμαρκ, διηγήθη ποτε αὐτός τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον.

«Ἐπεριπάτει ἡμέραν τινὰ ἐν Περτρούπολει καὶ συνήντησε τὸν Τσάρον. Βαδίζοντες ἐπὶ μικρὸν ὁμοῦ φθάνουσιν εἰς πλατείαν κεκαλυμμένην ὑπὸ χλόης, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ἐφρουρεῖ σκοπός· ὁ κ. Βίσμαρκ ἐρωτᾷ εὐσεβάστως: «— Πρὸς τί εἶναι ἐκεῖ τοποθετημένος ὁ σκοπός ἐκεῖνος;» «Ὁ Τσάρος δὲν ἤξευρε» ἐρωτᾷ τὸν ὑπασπιστὴν του. «Ὁ ὑπασπιστής το ἀγνοεῖ καὶ αὐτός. Ἐρωτᾷται ὁ φρουρός. «Ὁ φρουρός ἀποκρίνεται: «— Τοιαύτη εἶναι ἡ συνήθεια». Εἰσέρχονται εἰς ἐγγὺς σταθμόν. Ἡ αὐτὴ καὶ πάλιν στερεότυπος ἀπάντησις: «— Τοιαύτη εἶναι ἡ συνήθεια». Ἐπιτείνονται αἱ ἐρευναι· μανθάνουσιν ὅτι πάντοτε ἐτοποθετεῖτο ἐκεῖ φρουρός· οὐδὲν πλέον. Ἐπὶ τέλους γέρον θαλαμηπόλος ἐνθυμεῖται ὅτι ὁ πατήρ του, γέρον θαλαμηπόλος καὶ ἐκεῖνος, τῷ εἶπεν ὅτι ἡ αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνα παρετήρησεν ἡμέραν τινὰ, εἰς τὴν ἐν λόγῳ θέσιν, πρῶτον λευκοῖον καὶ διέταξε νὰ φυλάξωσι νὰ μὴ τὸ κόψῃ τις. Πρὸς φύλαξιν τοῦ λευκοῦ ἐτοποθετήθη ἐκεῖ στρατιωτικὸς φρουρός, καὶ ἐκτοτε τοῦτο ἐγένετο συνήθεια καὶ ἐτηρήθη αὐστηρῶς».

*

Οἱ πρῶτοι μύλοι ἦσαν χειροκίνητοι. Ἐν Αἰγύπτῳ, Ἀραβίᾳ, Παλαιστίνῃ, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἑλλάδι περιέστρεφον αὐτοὺς αἱ νέαι κόραι. Δείκνυται ἔτι καὶ σήμερον ἐν Μένκῳ, ἐν ὠραίᾳ οἰκίᾳ κοίλωμα, ἐν τῷ ὁποίῳ κατὰ τὴν παρὰδοσιν ἡ Φατμέ, θυγάτηρ τοῦ Μωάμεθ καὶ σύζυγος τοῦ Ἀλῆ, ἐστρεφε τὸν χειρόμυλον. Αἱ σύζυγοι τῶν Ἀράβων ἀρχηγῶν ἔτι καὶ σήμερον ὑποβάλλονται εἰς τὴν ἐπίπονον αὐτὴν ἐργασίαν· τοῦτο ἐξυκολοῦθε καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Μάνῃ, ὅπου συνήθως αἱ γυναῖκες ψάλλουσιν στρέφουσι τὸν χειρόμυλον ἐν ῥυθμῷ. Ἀποδίδεται ἡ ἐφεύρεσις τῶν νερομύλων εἰς τὸν Μιθριδάτην· τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ὑπῆρχον τοιοῦτοι. Τοὺς νερομύλους ἐτίμησε δι' ὠραίων στίχων Ἀντίπατρος ὁ Θεσσαλονικεύς. Οἱ Ῥωμαῖοι ἐτελειοποίησαν τοὺς νερομύλους, ὅταν ὁ Κωνσταντῖνος κατήργησε τὴν δουλείαν. Ἡ ἀγία Ῥαδελγόνδη, βχσίλισσα τῆς Γαλλίας, ἤλεθε μόνη τὸν

ἀναγκαιοῦντα αὐτῇ σίτον τὴν τεσσαρακοστήν.

*

Εὐγενὴς τῆς αὐλῆς Λουδοβίκου ΙΣΤ', ἐξερχόμενος ἐκάστην αὐγὴν τοῦ οἴκου του διήρχετο τοὺς προβαλάμους του ἐν τῷ μέσῳ δύο στίχων πιστωτῶν ταπεινῶς παρατεταγμένων. «Ὁ δοῦξ ἐχαιρέτιζεν αὐτοὺς εὐπροσηγόρως. Ἀνέχομεν τίποτε νεώτερον, κύριοι, ἔλεγεν αὐτοῖς καὶ παρήρχετο.

*

Διάκρισις ἐξουσιῶν.—Ὁ σοφὸς Βυδὲ εἰργάζετο εἰς τὸ γραφεῖόν του· ὑπηρέτης ἔντρομος εἰσέρχεται νὰ τῷ γνωστοποιήσῃ ὅτι ἦναψε πυρκαϊά. «Ἀνάγειλέ το εἰς τὴν σύζυγόν μου» ἤξευρετε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ἀναμιγνύομαι εἰς τὰ ἀφορῶντα τὸν οἶκον».

*

Περὶ χρησιμότητος τῶν δυσκόλων ὁμοιοκαταληξιών.—Εἰς ἐν τῶν συγγραμμάτων του ὁ κ. Θεόφ. Γωτιέ φέρει ἐπὶ τῆς σκηνῆς τρελὸν τινα νέον, ὅστις, ἀφοῦ ἀπώλεσε πᾶσαν τὴν περιουσίαν του, ἀπεφάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ. Εἶχεν ἤδη εἰσαγάγει τὴν κάνην τοῦ πιστολίου του εἰς τὸ στόμα του, ὅταν λίαν ἐπικαίρως ἀνεμνήσθη, ὅτι εἶχε λησμονήσει νὰ γράψῃ τὸν ἐπιτάφιόν του. Ἡ ἰδέα νὰ μὴ ἀφάσῃ ἐπιτάφιον τὸν δυσπρόσπετον μεγάλως· ἀπέθετο τὸ πιστόλιον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔλαβε φύλλον χάρτου, καὶ ἔγραψε τοὺς ἐξῆς στίχους:

Κατὰ τῆς ἀδίκου τύχης θριαμβεύ' ἡ θέλησις·
τὴν νικᾷ τὴν εἰμαρμένην ὁ ἀδύνατος θνητός,
Θείρες μόνον ἔαν ἔχη καὶ

Ἐδῶ ἐσταμάτησεν ὁ δυστυχὴς νέος ἐλλαίψει ὁμοιοκαταληξίας· ἔσει τὸ μέτωπον, δαγκάνει τοὺς δακτύλους του, ἀλλ' εἰς μάτην. Καλεῖ τὸν ὑπηρέτην του, ζητεῖ λεξικόν, φυλλομετρεῖ, ἀλλὰ δὲν εἶναι εὐκόλος ἡ ὁμοιοκαταληξία εἰς τὸ θέλημα . . . Εἰσέρχεται τυχαίως ὁ φίλος του Μαριλλύ, καὶ τὸν φέρει εἰς χαρτοπαίγιον, ὅπου κερδίζει ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων καὶ ἀναζωογονεῖται. Ἐκτοτε ἔζησεν εὐθυμὸς καὶ οὐδέποτε ἐζήτησεν ἰδιαιτέραν ἐκδόουλευσιν ἀπὸ τὰ πιστόλιά του. Ἡ ἀληθὴς αὐτῇ ἱστορία ἀποδεικνύει τὴν χρησιμότητα τῶν δυσκόλων ὁμοιοκαταληξιών εἰς τοὺς ἐπιτάφιους.

*

Ὁ ἱατρὸς τοῦ μεγάλου Φρεδερίκου ἐπέμενεν ἡμέραν τινὰ νὰ τὸν ἴδῃ.

(1) Τῆς σπανιωτάτης τῆς ἐφημερίδος σῶμα πλήρως εὐρίσκεται ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Βουλῆς δωρηθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Γεδεών.

(2) Καὶ τῆς ἐφημερίδος ταύτης τὰ ἐκδοθέντα τρία ἢ τέσσαρα εὐρηγνται ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Βουλῆς.

«Βίπτε του, ὅτι ἔχω ἔργασίαν ἀπεκρίνατο ὁ μονάρχης».

Ὁ ἰατρός δὲν ὑπεχώρει καὶ ἐζήτησε καὶ πάλιν νὰ τῷ ἐπιτραπῇ ἡ εἰσοδος.

«Βίπτε του ὅτι εἶμαι ἀσθενής! » ἀνέκραζεν ἀνυπομονῶν ὁ Φρεδερίκος.

*

Ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ' αἱ παραστάσεις τοῦ Μελοδράματος καὶ τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου ἐτελείονον περίπου καθ' ἣν ὥραν τώρα ἄρχονται, ἤτοι μεταξὺ τῆς ὀγδόης καὶ τῆς ἐννάτης ἐσπερινῆς ὥρας. Ὅταν τὸ 1784 παρυστάθῃ ὁ Γάμος τοῦ Φίγαρο, ὁ Λαχάρπ, γράφων περὶ τῆς πρώτης παραστάσεως, παρατηρεῖ ὅτι αὕτη ὑπῆρξε τόσον ἐκτάκτως μακρὰ, ὥστε ἐξῆλθον τοῦ Θεάτρου τὴν δεκάτην ὥραν».

Ἡ εἰσαγωγή τοῦ Δον Ζουάν ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Μολιέρ τὴν προηγουμένην νύκτα τῆς πρώτης παραστάσεως ἢ τοῦ Montano τὴν πρῶτην τῆς ἡμέρας τῆς παραστάσεως, Ὁ Ροσσίνε, ἡμέρας τινὰς πρὸ τῆς παραστάσεως τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου, ἤρξατο γράφων τὴν εἰσαγωγὴν Κυριακὴν τὴν μεσημβρίαν καὶ τὴν ἐπαύριον, τὴν αὐτὴν ὥραν, ἐπέρανεν αὐτήν.

ΛΥΣΙΣ ΑἸΝΙΓΜΑΤΟΣ

Φρεσύνη — Φρόνη

Πρῶτος ἔλυσε τὸ ἀνωτέρω αἶνιγμα

ὁ κ. Ἰωάννης Πατρίκιος διὰ τῶν ἐξῆς στίχων.

Λησμονεῖς πῶς ἡ Φροσύνη ἢ πεντάμοσφη καρὰ, ἂν ἀμάρτησ' ἢ καυμένη κι' ἂν ἐπνίγῃ τὰ νερά, τ' ἀπαθεῖ ἢ φτωχὴ γιὰτ' εἶχε πρωτακούσει τὴν (καρδιά της· κι' ἀπαρνήθη καὶ τὸν ἄνδρα, τὸ στεφάνι, τὰ παι- (διὰ της· Καρδίε τί τοια κι' ἂν τὴν βγάλῃς, τίποτε δὲν θ' (ἀπομείνῃ, τότε πῶς καὶ ἡ Φροσύνη εἴμπορεῖ νὰ γίνῃ (Φρόνη. Μὴ σ' ἂν ἔχῃς τὴν καρδιά σου κι' ἀπὸ λίγο τὴν (κρατῇς, ἔμπορεῖς νᾶσαι καὶ τῆς Φρόνης φίλος καὶ τῆς (Ἀρετῆς.

καὶ ὁ κ. Δ. Μ. Θεοδώρου, φοιτητὴς τῆς ἱατρικῆς, διὰ τοῦ ἐξῆς τετραστίχου :

Ἡ λύσις τοῦ αἰνίγματος, φίλε, εἶν' ἡ Φροσύνη· Ἡ θαλακτικὴ αὐτὴ γυνὴ τῆς ἡρωίδος γῆς, Πιστεύεις εἶναι δυνατόν νὰ γείνῃ πατὴρ Φρόνης, Διότι δύο ἄψυχα στοιχεῖα ἀφαιρεῖς ;

Αἱ κυρίαι Βύγενία Χωματιανοῦ, Ἐλένη Κολποδίνου, οἱ κκ. Ἀχιλλεὺς Π. Ἀντωνιάδης, Ἀλκιβιάδης Κ. Ἰωαννίδης, Στέφανος Κοπανίτσας, Σύλλογος Λεκαβίδης καὶ ὁ Κ. Δημήτριος Τουρλουλοῦ.

ΑἸΝΙΓΜΑ Δ'

Εἶμαι κράτος κ' ἤμην πάλαι ἐν τοῦ κόσμου τῶν (μεγίστων· φοδερὸν δὲ τ' ὄνομά μου μὲ τὴν λόγχην μου (καθίστων. Τ' ὄνομά μου μὴ προστρέξῃς εἰς τὸ ἔθνος νὰ τὸ (εὕρῃς· Βάρβαρον τὸ ὄνομά του, καὶ ἔκει μὴ τὸ γυρεύεις. Εἰς τοὺς κόλπους τοὺς μεγάλους τῶν διπλωμα- (τῶν μ' εδρήσῃς,

εἰς τὴν πόλιν τ' ὄνομά μου ἂν ζητήσῃς θ' ἀπαν- (τήσῃς. ἦδη εἶμαι καὶ δὲν εἶμαι, ὥς σθεσμένος λύγνος (καίω, προσπαθῶ νὰ ἀναλάμψω, πλὴν δὲν δύναμαι, (ἐκπνέω. Ἄλλ' ἂν σὲ πιάν' ἡ θάλασσα, ἔς τὸν οἶκόν σου (προσμένω, εἴσελθε ! δὲν μ' ἐννόητες ; Διήλθες ; ἐγὼ μένω. Τ' ὄνομά μου σχηματίζουν δύο συλλαβαί, καὶ φθάνει τὸ κεφάλι μου νὰ κόψῃς καὶ τὸ κράτος θ' ἀποθάνῃ. Καὶ θ' ἀναστηθῇ ὁ γίγας τοῦ αἰῶνος, τὸ χοιρεῖον ὅπερ ἔρωτα ἐμβάλλεις εἰς καρδίαν τῶν πλουσίων. Ἐγὼ εἶμαι βᾶσις πάντων καὶ τοῦ κόσμου ὅλου (ἄρχω, εἰς πᾶν σῶμα θὰ μὲ εὕρῃς, εἰς τὸ πνεῦμα δὲν (ὀπάρχω. Ἐξέμου ὁ κόσμος ὅλος καὶ τὸ σῶμα ἐγεννήθη, καὶ τὸ δένδρον, καὶ τὸ ἄνθος, κ' ἡ γραφίς αὐτὴ (παρήχθη. Εἰς πᾶν πρᾶγμα ζήτησόν με, εἰς τὸ χρῆμα ἐγὼ (εἶμαι, ὅπου θέλεις θὰ μὲ εὕρῃς, ἀφοῦ κ' εἰς τὸ μνημα (κεῖμαι.

Σ. Δ. Π.

ΑἸΝΙΓΜΑ Ε'

Ὄνομα εἶμαι ἀτυχὸς μεγάλου ἡγεμόνος τῆς πάλαι βαβυλωνος. Στάς ἔξῃ μου δὲ συλλαβὰς ἐκτὸς τῆς τελευταίας. Ἡ πρόθυμοι χαρίζομεν στοὺς γέροντας καὶ ἑτάς (γρίας. Ἄν νὰ προσθέτῃς ἕνα υἷς ἐκρὸν ἀποφασίσῃς Πολλὰ ὥρατα πράγματα ἰδοὺν θὰ ἀπορίσῃς. Διότι εἰς τὴν πρώτην μου εὐθὺς θὰ κάμῃς πλάτον. Στὴ δεύτερη χωρὶς τὸ υἷ ἐν ζῶον ὡς θηρίον... Ὁ τρίτῃ θὰ μεταβληθῇ εἰς χῶμα ποῖον κρῖμα ! Ἡ δὲ τετάρτη εἰς μετοχὴν στὸ δίδωμι τὸ ρῆμα, Στὴν πέμπτην θέλεις ἰδοὺ ἀπουδαῖον τι καὶ μέγα. Ἡοῦ εἶναι, εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ Ἄλφα καὶ τ' (Ῥμέγα. Στὴν ἑσχατὴ δ' ὡς εἴπομεν ἀντ' υἷς ἐν ὁ εἰς προσθήκη. Πῶ τ' ἄλλα στὸν σαρὸν κι' αὐτὸ νὰ εὕρῃς θὰ (μπορέσῃς.

Α. ΡΩΜΑΙΔΗΣ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφου Ἰωσήφ Μερὲ
Τιμᾶται δρ. 5.

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΑΛΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἐτησίαν ἢ τοῦλάχιστον ἐξαμηνιαίαν
συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὥραϊον τοῦτο μυθιστόρημα δίδεται

ΔΩΡΕΑΝ